Ludas Matyi az Úttörőházban

Vasárnap délután az Úttörőházban műkedvelő előadáson mutatkozott be a Móra Ferenc általános iskola, a Gutenberg utcai általános leányiskola, valamint a Rókusi általános iskola tanulóiból alakult színjátszó csoport. Turi János átdolgozásában bemutatta Fazekas Mihály *Ludas Matyi* című művét. A Móra Ferenc általános iskola ifjúsági vezetője, *Száraz László* jó érzékkel és igényességre törekvéssel rendezte a kisgyerekeknek és felnőtteknek egyaránt kellemes szórakozást nyújtó előadást. Ludas Matyit *Mező Ferenc*, Döbrögit *Forgó Béla* VIII. osztályos tanuló alakította, sikerrel. A vásári kikiáltó szerepében *Szabó László* VIII. osztályos tanuló hívta fel magára a figyelmet.

A műsor második részében szerepelt *A két juharfa* című orosz népmese feldolgozásának színpadi bemutatása. Az anya szerepét alakító *Szász Ágnes*, a Gutenberg utcai iskola VIII. osztályos tanulója szép szövegmondásával tűnt ki, s a többi szereplők — *Berczi Lajos, Tóth László, Vass Zoltán, Dávid Erzsébet, Berki Mária, Borsos János* és *Kasza Pál* — is sikerrel oldották meg feladatukat. A tetszetős díszleteket és jelmezeket *Veres Mihály* festőművész, a Móra Ferenc általános iskola rajztanára tervezte.

Képünkön az előadás egyik jelenete.

Zenei naptár

Két hangverseny

Az elmúlt hét zenei eseményei közül két hangverseny érdemel különösebb figyelmet. Az első szombaton este zajlott le a Zeneművészeti Szakiskolában, *Boda Eszter* hegedű-, valamint *Katona Ágnes* és *Szűcs Lóránt* zongoraművész közreműködésével.

Boda Eszter, az igen tehetséges fiatal hegedűs ez alkalommal hangversenyezett először Szegeden, s magasfokú technikai felkészültségével és temperamentumos játékával máris átütő sikert aratott. Különösen Bach d-moll szóló-szonátájának előadásából láttuk azt, hogy Boda Eszter értékes előadói egyéniség, s a magyar hegedűsgárda egyik reménysége. Ugyanezek a megállapítások érvényesek kamarapartnerére, az ugyancsak fiatal Szűcs Lórántra, aki kivételes tehetségét Kadosa: II. hegedű-zongoraszonátájának előadásával mutatta meg. Sajnos, Katona Ágnes játéka — feltételezhetően pillanatnyi indiszponáltság következtében — elmaradt a rádióból ismert színvonal mögött.

*

A második hangversenyt — amelyet vasárnap délelőtt a Vasútforgalmi Technikum nagytermében tartott a Bartók Béla Filharmonikus Zenekar *Kocsis Albert* hegedűművész közreműködésével és *Szalatsy István* vezényletével —, a nagyszerű zenei élmény mellett az ifjúságra gyakorolt komoly nevelőhatása tette értékessé.

A technikum vezetőségének eléggé nem dicsérhető kezdeményezése révén az ifjúság már második éve ismerkedik itt a komoly zenével úgy, hogy a Filharmóniával kötött szerződés értelmében az intézet tanulói házon belüli hangversenyeket hallgathatnak. Az impozáns környezet mellett a diákok fegyelmezett magatartása és érdeklődése most is ideális légkört teremtett, s ez lehetőséget adott a zenekarnak, szólistáinak és a karmesternek arra, hogy élményszerűt produkáljon. Kocsis Albert Mendelssohn Hegedűversenyének tolmácsolásával, Szalatsy István pedig különösen De Falla Háromszögletű kalap című balettszvitjének vezénylésével vívta ki a közönség ünneplését.

A műsort *Szécsi József* ismertette.

Vántus István

Kétszázhúsz autóbusszjárat indul Szegedről

Az utazók kérésére több új járatot indított a 10-es AKÖV

A szegedi 10-es Autóközlekedési Vállalat távolsági autóbuszain naponta 5—6 ezren utaznak. Közülük igen sok embert munkahelyére és onnan Szegedre szállít a vállalat. Az új téli menetrend szerint — melyet az elmúlt napokban hoztak nyilvánosságra — az utazók kérésére jó néhány új helyre indít az AKÖV autóbuszt. Első helyen kell megemlíteni az Algyőre, illetve Vajhátra indított új járatot.

Sok szegedi dolgozik a vajháti kendergyárban. Az üzem háromműszakos, így a munkába érkezés komoly gondot jelentett a szegedieknek. Kérésükre

autóbuszjáratot indított az AKÖV Algyő érintésével Vajhátra.

A műszakok kezdésére pontosan érkezik a járat, melynek végállomása a vajháti kendergyár udvara.

Eddig szinte megközelíthetetlen hely volt az úgynevezett Tápé-rét. Az AKÖV az itt lakók kérésére a települést is bekapcsolta a forgalomba.

Naponként háromszor autóbusz indul Tápé-rétre,

mely érinti Farkirétet, Algyőt, Nagyfát és Rákóczitelepet. Így a Rákóczi Termelőszövetkezet is közvetlen összeköttetést kapott Szegeddel.

Tovább fejlesztették a forráskút—csólyospálosi vonalat. Csólyospálost összekötötték járási székhelyével, Kiskunfélegyházával, a 10-es AKÖV autóbuszai a csólyospálosiakat Majsáig viszik, majd innen újabb autóbusz szállítja őket a járási központba. Hasonlóképpen

bővült a Szeged—Üllés—Pusztamérges autóbuszjárat is.

A pusztamérgesi elágazási vonalon a szomszédos AKÖV-vel együttműködve átszállással Kiskunhalasra utazhatnak a környék lakói.

Szeged—Röszke—Nagyszéksós környékének lakói is kéréssel fordultak az AKÖV-höz. Korábban ugyanis az autóbuszjáratok időpontja nem volt megfelelő, s így a gyermekeknek gyalog, vagy kerékpáron kellett megtenniük az utat a röszkei iskoláig. Orvoselva a kérést, az AKÖV most már

autóbuszon viszi a gyermekeket Röszkére.

A röszkei tanács és a termelőszövetkezetek vállalták, hogy saját erőből társadalmi munkával autóbuszfordulót építenek.

A kéréseket meghallgatva a 10-es AKÖV leegyszerűsítette Nagymágocs megközelítését. Eddig ugyanis igen körülményesen, vonaton és többszöri átszállással lehetett csak eljutni a községbe. Az új rendszer szerint Székkutas vasútállomásról autóbusz indul Szentesre Nagymágocs érintésével. A menetrendet úgy állították össze, hogy Székkutason négy vonathoz van csatlakozás. A menetidő is lényegesen lerövidül, Székkutasról egy óra alatt az utas Szentesre érhet.

Szegedről is könnyű Nagymágocs megközelítése,

mert az 5 óra 40 perckor induló busz utasait bevárja Székkutason a Szentesre induló autóbusz, melynek utasai 7 óra 16 perckor már Nagymágocson vannak.

A Pécsre utazók részére is kedves meglepetést tartogatott az AKÖV.

Az út időtartamát 20 perccel rövidítették le.

Az Autóközlekedési Vállalat gondot fordít a kényelmes, kulturált utazásra is, ennek érdekében Szeged—Makó—Békéscsaba—Orosháza vonalon farmotoros jármű bonyolítja le a forgalmat.

Különben a 10-es AKÖV Szegedről 220 autóbuszjáratot indít naponta Csongrád megye városaiba, községeibe, az ország legkülönbözőbb vidékeire, valamint a fővárosba.

1965-től a szabadtéri játékok után minden évben lebontják a nézőteret

Tegnap délelőtt ülést tartott a Szegedi Szabadtéri Játékok műszaki és szcenikai bizottsága Tari János, a városi tanács vb elnökhelyettese vezetésével. A tanácskozáson megjelentek a Szegedi Tervező Vállalat, a Csongrád Megyei Építőipari Vállalat, a DÁV és a GELKA képviselői, valamint díszlettervezők és szcenikusok. A játékok műszaki bizottsága tárgyalt a színpad és nézőtér végleges építéséről, valamint a világítás- és hangosítástechnikai berendezések korszerűsítéséről. A színpadot a jövőben úgy képezik ki, hogy a díszlettervezők és rendezők azt a legelőnyösebben tudják kihasználni, figyelembe véve a környezet tervészeti adottságait is. A tervek szerint 1965-től a játékok után minden évben lebontják a nézőteret, valamint a színpadi elemeket, majd a következő játékokhoz újra építik. Ilyenformán a hatalmas teret szabaddá teszik, hogy teljes szépsége érvényesüljön.

Nylonkendők, műanyag terítők, fodrászati cikkek készülnek Szegeden

Szegeden 1958 óta működik a Siketek és Nagyothallók Kisipari Szövetkezete. A jelenlegi létszám 124, s az itt foglalkoztatottak 91 százaléka csökkent munkaképességű. A szövetkezet profilja igen szerteágazó, többnyire hulladékanyagot dolgoz fel. Munkája eredményes, *idén október 1-ig 6 millió forint volt tiszta jövedelme.*

A szövetkezet az elmúlt napokban kapta meg a Bartók Béla téren a volt papucskészítő ktsz helyiségeit, s itt *újabb cikkek* gyártását vezették be. Jelenleg itt készítik az ízléses, művészi kivitelű műanyag terítőket, s itt festenek szép mintákat a nylonkendőkre. Vastömegcikk részlegük a Bocskai utcában üzemel, s itt fodrászati csipeszt, hullámhengert, haj- és szemöldökcsipeszt, valamint fenyőfadíszeket gyártanak. Ezenkívül egy sor fontos *apró cikket*, így képhorgot és kályhaelőtétet.

A Tábor utcában működik a szövetkezet férfi és női divatszabósága. Rövid idő alatt komoly vetélytársa lett a Minőségi Ruhajavító Ktsz-nek, hiszen itt a Tábor utcában is végeznek *fehérnemű-, valamint felsőruha-javításokat*, és igen sok megrendelőjük van.

Nagyok és kicsik Ki mit tud? versenye

Az Újszegedi Kender-, Lenszövő Vállalat KISZ-bizottsága által meghirdetett *Ki mit tud?* kulturális vetélkedő második fordulóját vasárnap délután rendezték meg a vállalat művelődési termében. Több mint húszan jelentkeztek szerepelni és szépszámú közönség gyűlt össze. A szereplők közül legtöbben táncdalénekléssel mutatkoztak be, mások operett- és operaáriákat énekeltek, továbbá táncdalszámmal, illetve zongora- és harmonikaszámmal szerepeltek.

A zsűri alapos mérlegelés után *Maré Zsuzsannának*, a Ságvári Endre Általános Gimnázium első osztályos növendékének kitűnő táncdalénekléséért ítélte az első helyet. A második helyezést a KISZ Ifjúsági Ház *Hotzenekara* érte el. Harmadik lett *Lengyel István*, a Szegedi Kenderfonógyár szavalója. Utánuk *Haller Sándor, Hajós László, Csanyevácz László* és *Dimitrov Júlia* kapott helyezést.

*

A Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalat kulturális bizottságának gyermekszakköre is *Ki mit tud?* címmel rendezte meg vasárnap délelőtt előadását, kizárólag gyermekszereplők fellépésével. A műsor előtt rövid gyermekfilmet vetítettek, majd az ifjú nézők a film tanulságairól beszéltek. A *Ki mit tud?* című műsorban versekkel és dalokkal szerepeltek a szakkör tagjai, s ezt követően a bíráló bizottság könyveket, csokoládét és édességet osztott szét a legjobban szereplők között.

GERENCSÉR MIKLÓS:

VADGALAMBOK

Kisregény

(18)

Nyolcan ültek körbe a nyersszínű asztalt, pihenő könyökök sorakoztak egymás mellé, s türelmes csavargással kereste helyét a piparüst a kék rétegekben. Aszottképű parasztok figyeltek a lámpafényre, vagy a két borosüvegre, kinek mi tetszett jobban.

Anti is itt volt, sápadt, keskeny arca megbékéltnek látszott, nagy fekete szeme mélázva fürkészte az embereket, mintha a fejek biccenéséből, a bajuszok állásából, a csomós ujjú kézfejek formájából próbálta volna kiolvasni a gondolatokat. Ő tanácsolta ezt a beszélgetést, sürgetni akarta a csoport megalakulását. Kincses József szívesen kapott az alkalmon, a parasztok se húzódtak, így hát szépszerével lámpa köré gyűltek.

— Vétket nem veszek magamra — magyarázta óvatoskodva az egyik redóshalántékú vendég — nem gondolom én, hogy számításból beszélsz, Kincses József. De mit ér a szél, ha nem hoz felhőt? Vagy ha hoz is, hát jég van benne? Nem szeretnék olyan vásárba menni, ahol meddő teheneket árulnak.

A csürő-csavaró paraszt szomszédja, egy tömpeorrú ember, akinek a füléből úgy nyíladozott elő a szőr, mint a korai árpabokor, együttérzően himbálta a fejét.

— Így igaz, már pedig akkor jobb lesz ezt meggondolni. Még sehol se csináltak szövetkezetet a járásban. Csak a hírét hallottuk, de erről meg hallgasson az ember, ha bölcs, mint hogy rosszat mondjon. Én nem állítom, hiszen honnan tudnám. De elég sok nyavalya hírlik a közösről. Hogy kiporciózzák a fejadagot, hogy zsoldot fizetnek, hogy még a gatyára való vásznat is az állam méri ki. Meg ilyesmi. Hát kell ez?... Mondjátok meg: jó ez?... Láttatok már olyan bolondot, aki önként rakja a bolhát a gatyakorcába.

— Most már csak azt lenne jó tudni, hogy kit tartanak gazembernek — szólt csendesen Pásztor Anti. — Bennünket, akik a szövetkezetet akarjuk, vagy azokat, akik ellenünk beszélnek?

— Egyiket se — mondta nevetve az egyik paraszt.

A legény kérdőn nézett rá.

— Ha így van, akkor legalább annyira higyjenek nekünk is, mint az ijesztgetőknek.

— Azt mondd meg, mire kell a kolhoz? — kérdezte a bokrosfülű.

— Arra magyarázta Anti —, hogy többet adjon a föld, mint amennyi a bendőnknek kell. Jóllakni már jóllaktunk. De új gönc még ritkán akad ránk. Irigykedünk a városra, ahelyett, hogy idehoznánk. Én talán bolond vagyok, azt hiszik? Vinném a földemet, ha rosszabbra számítanék? Előbbutóbb az egész ország szövetkezik. Milyen jó lesz majd nekünk, ha előbbre állunk a többieknél.

— Siessenek csak mások — legyintett jedegesen az egyik paraszt. — Eddig se fagyott le a fülünk. Akkor szeretnek bennünket a kommunisták, ha szóba se hozzák a csoportot.

Kincses József olyanformán mosolygott, mint akit csúfolnak, de tanácsosabb vidor pofát vágni, különben még jobban csúfolják. De ha mosolygott is, ráncai közé fanyarság szorult és kényszeredetten szívta a fogát. Mielőtt szólt volna, töltögetett a decis poharakba. Nem siette el. A koccintáshoz is lomhán emelte fel a kezét.

— Hát akkor arra, hogy tavasszal közösen kezdünk — mondta tréfásan.

Most még a többiek se vették komolyan, így hát fenékig itták borukat. Kincses azonban nem tréfált. Elszánt meggyőződése volt, hogy a télen szándékához hajlítja az embereket, ha kell, hidegre beszéli a száját, de nem hátrál meg. Erre a belátásra pedig az vezette, hogy egyéb kiutat nem talált. Semmirekellő embernek tartotta volna magát, ha csak azért puhítja a parasztokat, mert a párt így kívánja. Alávaló gazoknak tekintette az olyan masina agyuakat, akik átengedik magukon mások gondolatát, mint rosta a vizet és nem néznek utána, hogy lelkiismeretük helyesli-e a cselekvést? Egy életen át készült arra, hogy kiutat mutasson a völgyből, hogy lombosabb hasznot hajtson a parasztok erőlködése. Mint aki ezerszer végiggondolta igazát, oldódott hangon beszélt, szavai szinte kézenfogták egymást.

— Még mindig nem jöttetek rá, hogy magatokat gyalázzátok? Hát mi az a szövetkezet? Ti vagytok! Férhet ahhoz kétség, hogy szeretitek a munkát? Megeshet, hogy ellenségei vagytok a földnek? Gondolkozzatok egy kicsit! Neked három hold földed van. Neked négy. Neked meg hét. Ami kell az életedhez, azért mind magad gürcölsz meg. Holott az erő, ami külön-külön mindannyiunkban megvan, de ezerfelé hullik szét, mint a pelyva, szépen csomóra fogható. Mi lenne, ha minden fa csak egy szem almát teremne? Mi lenne, ha mindenki maga őrizné a saját tehenét? Arra már rájöttetek, hogy érdemes pásztort tartani. Amiatt egyszer sem panaszkodtok, hogy közös a legelő és egyiktek se látja magát meglopva, ha csordában látja a marháját. Hát akkor a földet miért féltek összeterelni?

— Az egészen más — szólt ellent a ráncos halántékú.

(Folytatjuk.)